

VĚŠČEC

· ZADNJA ŽELJA ·

NETFLIX

NETFLIX SERIJA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

VĚŠČEC

Naslov izvirnika: Ostatnie życzenie

© Andrzej Sapkowski, 1993

© za ilustracijo na naslovnici www.blacksheep-uk.com

Izšlo v dogovoru s Patricia Pasqualini Literary Agency.

© za izdajo v slovenščini Mladinska knjiga Založba, d. d.,

Ljubljana 2020

Vse pravice pridržane.

Iz poljščine prevedel Klemen Pisk

Vse informacije o knjigah založbe Mladinska knjiga najdete tudi na spletu:

 EMKA.SI

 Mladinska knjiga

 @mladinska_MK

 mladinskaknjiga

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.162.1-322.9

SAPKOWSKI, Andrzej

Zadnja želja : prva knjiga serije Veščec / Andrzej Sapkowski ; [prevedel Klemen Pisk]. - 1. izd. - Ljubljana : Mladinska knjiga, 2022. - (Zbirka Srednji svet) (Serija Veščec)

Prevod dela: Ostatnie życzenie

ISBN 978-961-01-6489-0

COBISS.SI-ID 101937411

Brez pisnega dovoljenja Založbe so prepovedani reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

ANDRZEJ
SAPKOWSKI
ZADNJA ŽELJA

PRVA KNJIGA SERIJE VEŠČEC

Glas razuma 1

K njemu je prišla ob svitu.

Vstopila je nadvse previdno, tiho, stopala je neslišno, drsela skozi sobo kot privid, kot prikazen, in edini zvok, ki je spremljal njeno gibanje, je bilo drgnjenje plašča z oglavnico ob golo kožo. Toda to šibko, komaj slišno šuštenje je vseeno prebudilo veččeca. Morda pa ga je le iztrgalo iz polsna, v katerem se je enakomerno zibal, kakor bi lebdel sredi neskončne globočine, nekje vmes med dnom in gladino mirnega morja, sredi blago valujočih pramenov morske trave.

Ni se premaknil, niti trznil ni. Dekle je priprhutalo bliže, odvrгло plašč in počasi, omahovaje prislonilo spodvito koleno ob rob postelje. Opazoval jo je skozi priprte veke, še vedno ni izdal, da je buden. Previdno se je povzpela na posteljo in ga zaobjela s stegni. Oprta na iztegnjene roke mu je z lasmi, dišečimi po kamilicah, pogladila obraz. Odločno in malce nestrpno se je sklonila nadenj, se z vršičkom dojke dotaknila njegovih vek, lic, ustnic. Nasmehnil se je in jo s sila počasnim gibom prijel za ramena, pazljivo, nežno. Vzravkala se je, da bi se izmaknila njegovim prstom. Obsijana je žarela, komaj prepoznavna zaradi svojega leska v meglenem svitu. Premaknil se je, toda ona mu je z močnim stiskom obeh dlani preprečila, da bi spremenil položaj; z lahnimi, a odločnimi gibi bokov je zahtevala odgovor.

Odgovoril je. Ni se več umikala njegovim dlanem, vrgla je glavo nazaj, stresla z lasmi. Njena koža je bila hladna in presenetljivo gladka. Oči, ki jih je zagledal, ko je svoj obraz

približala njegovemu, so bile velike in temne kakor oči rusalke.

Zaziban je potonil v kamilično morje, ki je, predramljeno iz spokoja, vzvalovilo in zašumelo.

Veščec

I

Pozneje so govorili, da je možak prišel s severa, od Vrvarskih vrat. Pešačil je in za uzdo vodil otovorjenega konja. Bilo je pozno popoldne, vrvarske in sedlarske prodajalne so bile že zaprte, ulica prazna. Toplo je bilo, možak pa je imel na sebi črn plašč, vržen čez rame. Vzbujač je pozornost.

Ustavil se je pred krčmo Stari Narakort, za hip je obstal in prisluhnil vrvežu glasov. Krčma je bila kakor po navadi ob tej uri polna ljudi.

Neznanec ni vstopil. Konja je povlekel naprej, po ulici navzdol. Tam je bila še ena krčma, manjša, imenovala se je Pri lisjaku. Bila je skoraj prazna. Ni bila na najboljšem glasu.

Krčmar je dvignil glavo znad sodčka kislih kumaric in premeril gosta. Tujec, še vedno v plašču, je hladnokrvno, nepremično in molče stal pred točilno mizo.

»Kaj bi?«

»Pivo,« je rekel neznanec. Imel je neprijeten glas.

Krčmar si je obrisal roke v platneni predpasnik in napolnil glineni vrček. Vrček je bil okrušen.

Neznanec ni bil star, a lase je imel skoraj popolnoma bele. Pod plaščem je nosil obrabljen kožnat jopič, prevezan z vrvicami na vratu in ramenih. Ko je odložil plašč, so vsi opazili, da ima v toku na hrbtu meč. To po svoje ni bilo tako čudno, skoraj vsi v Wyzimi so hodili oboroženi naokoli, toda nihče ni nosil meča na hrbtu kot lok ali tulec.

Neznanec ni sedel za mizo med redke goste, temveč je še naprej stal pri točilni mizi in pronicljivo strmel v krčmarja. Dvignil je vrček in naredil požirek.

»Iščem sobo za eno noč.«

»Ni na voljo,« je zagodrnjal krčmar, strmeč v gostove zaprašene in umazane škornje. »V Starem Narakortu vprašajte.«

»Raje bi prenočil tukaj.«

»Ni na voljo.« Krčmar je končno prepoznal neznančev naglas. Bil je Rivijec.

»Plačal bom,« je tiho in malce negotovo rekel tujec.

Takrat se je tudi začela vsa ta ostudna zgodba. Kozav orjak, ki je prišla že od vstopa spremljal z mračnim pogledom, je vstal in odšel k točilni mizi. Njegova spremljevalca sta stala za njim, slaba dva koraka stran.

»Tu ni prostora zate, rivijski potepuh in ničvrednež,« je zarlenčal kozavec, ki se je ustopil tik pred neznanca. »Takšnih, kot si ti, tukaj v Wyzimi ne potrebujemo. To je spodobno mesto!«

Tujec je vzel svoj vrček in se umaknil. Zazrl se je v krčmarja, vendar se je ta izognil njegovemu pogledu. Ni mu bilo do tega, da bi branil Rivijca. Konec koncev, le komu je še mar za Rivijce?

»Vsi Rivijci so tatovi,« je nadaljeval kozavec, iz katerega so puhteli pivo, česen in jeza. »Ali slišiš, kaj pravim, pankrt?«

»Ne sliši. Repo ima v ušesih,« je rekel eden od tistih dveh zadaj, drugi pa se je zarežal.

»Plačaj in se poberi!« je zakričal kozavec. Neznanec je šele zdaj uperil pogled vanj.

»Samo pivo spijem do konca.«

»Pomagali ti bomo,« je siknil orjak. Izbil je Rivijcu vrček iz roke, ga zgrabil za ramo in hkrati zapičil prste v jermen,

ki je poševno prečkal tujčeve prsi. Eden od tistih dveh zadaj je dvignil pest, da bi ga udaril. Tujec se je urno izvil in vrgel kozavca iz ravnotežja. Meč v nožnici je zasikal in se za hip zableščal v svetlobi oljenk. Prerivanje, krik, nekdo od preostalih gostov je planil proti izhodu. Stol je treščil ob tla, glinena posoda je zamolklo zgrmela po tleh. Krčmar je s tresočimi se ustnicami opazoval grozovito razmesarjen obraz kozavca, ki se je s prsti oklepal roba točilne mize. Drsel je in izginjal spred oči, kot bi se utapljal. Spremljevalca sta ležala na tleh. Eden je bil negiben, drugi se je zvijal in drgetal v temni luži, ki se je naglo večala. Tanek, histeričen ženski krik je vibriral v zraku in paral ušesa. Krčmar se je zdrznil, zajel sapo in začel bruhati.

Neznanec se je umaknil k steni. Sključen, napet, v pripravljenosti. Z obema rokama je držal meč in potoval s konico rezila po zraku. Nihče se ni premaknil. Groza jim je kot hladno blato oblepila obraze, zavezala ude, zamašila grla.

V krčmo so hrupno vdrli trije stražniki. Najbrž so bili v bližini. Držali so pripravljene korobače, a ko so zagledali trupla, so takoj izvlekli meče. Rivijec se je s hrbtom prilepil ob steno in z levico iz škornja potegnil bodalo.

»Odvrti to!« je s tresočim se glasom zavpil eden od stražnikov. »Odvrti, lopov! Šel boš z nami!«

Drugi stražnik je odrinil mizo, ki je stala na poti, da se Rivijcu ni mogel približati od strani.

»Steci po može, Čopec!« je zaklical tretjemu, ki je ostal pri vratih.

»Ni treba,« je rekel tujec in spustil meč. »Sam bom šel.«

»Šel boš, pasje seme, ampak zvezan!« je zakričal razburjeni stražnik. »Odvrti meč, ali pa ti razčesnem betico!«

Rivijec se je vzravnal. Meč je hitro pospravil pod levo pazduho, dvignil desno roko, jo usmeril proti stražnikom in naglo

naredil zapleteno znamenje. Zakovice, s katerimi so bile gosto prepredene manšete kožnatega kaftana, so se zalesketale.

Stražniki so se v hipu umaknili in si s podlaktjo zakrili obraz. Eden od gostov je planil pokonci, drugi je stekel proti vratom. Ženska je spet zavreščala, divje, srhljivo.

»Sam bom odšel,« je ponovil neznanec z zvonkim, kovinskim glasom. »Vi trije pa hodite pred mano. Odpeljite me h kastelanu. Ne poznam poti.«

»Da, gospod,« je zamomljaj stražnik in sklonil glavo. Odpravil se je proti izhodu, negotovo ozirajoč se naokoli. Druga dva sta odšla za njim, zadenjsko, urno. Tujec jim je sledil, meč je imel spravljjen v nožnici, bodalo v škornju. Ko so šli mimo miz, so si gostje zakrivali obraze s krili kožnatih jopičev.

II

Velerad, kastelan v Wyzimi, se je zamišljeno popraskal po bradi. Ni bil ne vraževeren ne strahopeten, vendar mu ni bilo do tega, da bi z belolascem ostal sam. Končno se je odločil.

»Odidite,« je ukazal stražnikom. »Ti pa sedi. Ne, ne tukaj. Malo bolj stran, če te je volja.«

Neznanec je sedel. Ni imel več ne meča ne črnega plašča.

»Kako torej?« je rekel Velerad in se poigraval s težkim buzdovanom, ki je ležal na mizi. »Sem Velerad, kastelan Wyzime. Kaj mi imaš povedati, spoštovani razbojnik, preden greš v ječo? Trije mrtvi, poskus uročevanja, ni slabo, sploh ni slabo. Za kaj takega te pri nas v Wyzimi nataknejo na kol. Vendar sem pravičen človek, zato ti bom prej prisluhnil. Govori.«

Rivijec si je odpel jopič in izpod njega potegnil svitek iz bele kozje kože.

»Na razpotjih in po krčmah jih pribijate,« je rekel tiho. »Je to res, kar piše?«

»A,« je zamomljal Velerad in si ogledoval rune, vtisnjene v kožo. »Za to torej gre. Le kako, da se mi ni takoj posvetilo. Res je, drži, zelo drži. Podpisan je: Foltest, kralj, gospodar Temerije, Pontarja in Mahakama. Torej drži kot pribito. Toda razglas je razglas, zakon pa zakon. In tukaj v Wyzimi za red in mir skrbim jaz. Ne bom dovolil ubijanja ljudi! Razumeš?«

Rivijec je prikimal. Velerad je jezno zavzdihnil.

»Veščevsko znamenje imaš?«

Tujec je spet segel v izrez jopiča in izvlekel okrogel medaljon na srebrni verižici. Na njem je bila upodobljena volčja glava s široko razprtim žrelom in izstopajočimi čekani.

»Pa ime? Imaš ime? Lahko tudi vzdevek. Ne sprašujem iz radovednosti, ampak da bi se lažje pogovarjala.«

»Ime mi je Geralt.«

»Pa naj bo Geralt. Iz Rivije, kot sem razbral po naglasu?«

»Iz Rivije.«

»Aha. Veš kaj, Geralt? Tole,« je Velerad z odprto dlanjo potolkel po razglasu »tole pusti kar pri miru. To je resna zadeva. Veliko jih je že poskušalo. Veš, bratec, to ni enako kot pobiti par nepridipravov.«

»Vem. To je moj poklic, kastelan. Piše: nagrada tri tisoč orenov.«

»Tri tisoč,« je Velerad našobil ustnice. »In kraljično za ženo, kot pravijo ljudje, čeprav milostljivi Foltest tega ni napisal.«

»Kraljična me ne zanima,« je mirno rekel Geralt. Negibno je sedel z rokami na kolenih. »Samo trije tisočaki.«

»O, kakšni časi,« je zavzdihnil kastelan. »Kako pokvarjeni časi! Pred dvajsetimi leti si nihče niti v najhujšem deliriju ne bi mogel zamisliti, da bodo obstajali takšni poklici. Veščeci!

Potujoči ubijalci baziliskov! Hišni izganjalci zmajev in povodnih mož! Geralt? Ali je pripadnikom tvojega ceha dovoljeno piti pivo?»

»Seveda.«

Velerad je plosknil.

»Pivo!« je zaklical. »Ti, Geralt, pa sedi bliže. Kaj še čakaš?« Prinesli so pivo, hladno in penasto.

»Strašni časi so napočili,« je govoril Velerad in praznil svoj vrček. »Vsa mogoča golazen se je namnožila. V Mahakamu, v gorah, kar mrgoli bobrodlakov. Včasih so po gozdovih tulili volkovi, zdaj pa: vampirji, borovniki; kamor koli se obrneš, najdeš volkodlaka ali kakšno drugo zalego. Rusalke in nari-calke po vaseh ugrabljajo otroke, zgodilo se je že na stotine takšnih primerov. Bolezni, o katerih še nihče nikoli ni slišal, tako hude, da se ti kar lasje postavijo pokonci, če samo pomisliš nanje. Vrh vsega pa še tole!« Potisnil je kožni svitek čez mizo. »Nič čudnega, Geralt, da so veščevske usluge tako iskane.«

»To je kraljevski razglas, kastelan,« je Geralt dvignil glavo. »Poznate podrobnosti?«

Velerad se je naslonil nazaj in prekrizal roke na trebuhu.

»Podrobnosti, praviš? Poznam. Ne sicer iz prve roke, vendar iz dobrih virov.«

»Prav za to mi gre.«

»Trmast si. Ampak kakor hočeš. Poslušaj.« Velerad je srknil pivo in utišal glas. »Naš milostljivi Foltest nam je že kot kraljevič v času vladavine svojega očeta, starega Medella, pokazal, kaj zmore. In bil je zmožen marsičesa. Upali smo, da ga bo z leti minilo. Toda kmalu po kronanju, takoj po smrti starega kralja, je Foltest presegel samega sebe. Vsem nam je zaprlo sapo. Naj ne dolgovezim: svoji sestri Addi je naredil otroka.

Adda je bila mlajša od njega, vedno sta tičala skupaj, a nihče ni ničesar posumil, no, morda kraljica ... Skratka, nekega dne se pred nami pojavi Adda z ogromnim trebuhom, Foltest pa začne razpredati o poroki. S svojo sestro, si moreš misliti, Geralt? Stvar je postala hudičevo napeta, kajti Vizimir iz Novigrada je nameraval Foltesta poročiti s svojo Dalko, poslal je odposlanca, mi pa smo morali kralja držati za vse štiri, da se ni spravil nanje. Posrečilo se nam je, še dobro, kajti užaljeni Vizimir bi nas žive odrl. Potem nam je z Addino pomočjo, ki je imela na svojega brata velik vpliv, uspelo odvrniti mlečnozobca od hitre poroke. No, in potem je Adda rodila, ob predvidenem roku seveda. Zdaj pa poslušaj, kaj ti bom povedal. Ni bilo veliko tistih, ki so videli novorojenca, toda ena od porodnih babic je skočila skozi okno iz stolpa in bila na mestu mrtva, drugi pa se je zmešalo in je še danes nora. Zato predvidevam, da pankrt najbrž ni bil posebno lep. Bila je deklica. Sicer je takoj po porodu umrla, najbrž se ni nikomur preveč mudilo zavezati popkovine. Na svojo srečo tudi Adda ni preživela poroda. Potem pa se je, bratec, Foltest še enkrat pošteno osmešil. Blagorodno pankrsko hčer bi morali sežgati ali zakopati nekje na samem, ne pa da so jo pokopali v sarkofagu v grajski kleti.«

»Zdaj je prepozno za modrovanje,« je Geralt dvignil glavo. »Vsekakor bi bilo treba poklicati nekoga od Vedežev.«

»Govoriš o tistih prevarantih z zvezdicami na klobuku? Seveda, kakih deset se jih je zbralo tam, a šele potem, ko je postalo jasno, kaj leži v tistem sarkofagu. In kaj iz njega pride na plan ponoči. Ampak ni prišlo na plan takoj, o ne. Sedem let po pogrebu je bil mir. Neke noči ob polni luni pa so se po palači razlegli kriki in vreščanje, zavladata je zmeda! Kaj bi govoril, saj se spoznaš na te reči, tudi razglas si prebral. Novorojenka v krsti se je potegnila, in to precej, prav tako so ji

pošteno zrasli zobje. Skratka, spremenila se je v štrigo. Škoda, da nisi videl trupel. Jaz sem jih. Najbrž bi se potem v velikem loku izognil Wyzimi.«

Geralt je molčal.

»Kot sem že rekel,« je nadaljeval Velerad, »je potem Foltest k nam poklical celo rajdo čarovnikov. Vpili so drug čez drugega, se skoraj pobili med sabo s tistimi svojimi palicami, ki jih najbrž nosijo zato, da bi z njimi odganjali pse, kadar jih kdo naščuva nanje. Kar po mojem ni tako redko. Oprosti, Geralt, če imaš o čarovnikih drugačno mnenje, glede na svoj poklic ga gotovo imaš, ampak zame so to navadni prostaki in bedaki. Vam veččecem ljudje bolj zaupajo. Vsaj konkretni ste, če lahko tako rečem.«

Geralt se je nasmehnil, nič ni pripomnil.

»No, preidiva k bistvu.« Kastelan se je zazrl v vrček in natočil pivo sebi in Rivijcu. »Nekateri nasveti čarovnikov so bili precej umestni. Eden je predlagal, da bi štrigo z gradom in sarkofagom vred sežgali, drugi je svetoval, da bi ji z lopato razsekali glavo, preostali pa so zagovarjali zabijanje topolovih kolov v različne dele telesa, seveda podnevi, ko hudičevka spi v svoji krsti, izčrpana po nočni zabavi. Na žalost se je našel neki bedak s koničasto kapo na pleši, grbast puščavnik, ki je dobil idejo, da je to samo urok, ki ga je mogoče odpraviti, in da bo štriga spet postala Foltestova hči, ki bo lepa kot slika. Nekdo mora samo vso noč preždeti v kripti, nič drugega – in zadeva bo rešena. In nato je – si moreš misliti, Geralt, kakšen bedak je bil to! – odšel v grajsko klet, da bi tam prenočil. Kot si najbrž uganil, od njega ni ostalo veliko, samo kapa in palica. Ampak Foltest se je te ideje oprijel kot klop. Prepovedal je, da bi kdor koli poskušal štrigo ubiti, in najel šarlatane z vseh koncev dežele, da bi jo odčarali in spremenili v kraljično. Kako pisana

družina je bila to! Zmešane ženske, šepavci, umazanci, ušivci, o, bratec, da se jih bog usmili! Pa so se lotili čaranja, še najraje ob polni skledi in vrčku piva. Nekatero so seveda Foltest in njegovi svetovalci hitro razkrinkali, nekaj jih je celo viselo na palisadah, a nikakor ne dovolj, mnogo premalo. Sam bi jih obesil vse do zadnjega. Da je štriga medtem občasno koga požrla, ne da bi se menila za goljufe in njihove čarovnije, mi najbrž ni treba omenjati. Pa tudi tega ne, da Foltest ni več živel v palači. Tam ni živel nihče več.«

Velerad se je ustavil in srknil pivo. Veščec je molčal.

»In tako, Geralt, se vse to vleče že šest let, kajti to bitje se je rodilo pred približno štirinajstimi leti. Pred tem pa smo imeli nekaj drugih skrbi, saj smo se spopadli z Vizimirjem iz Novigrada, a temu so botrovali upravičeni in razumljivi razlogi, za premikanje mejnih kamnov je šlo, ne pa za hčere ali rodbinske zveze. Sicer pa Foltest že namiguje na poroko in si ogleduje portrete, ki mu jih pošiljajo sosednji dvori – še nedavno jih je metal v stranišče. Toda občasno ga spet popade norost in pošlje jezdece po nove čarovnike. Celo nagrado je obljubil, tri tisoč orenov, in tako se je pojavilo več bedakov, klativitezov, celo neki pastirček, kreten, ki ga je poznala vsa soseska – naj počiva v miru. Štriga pa se dobro drži. Le tu in tam koga požre. Na to se je mogoče navaditi. Pri teh junakih, ki jo poskušajo odčarati, je koristno vsaj to, da jih zver požre v dvorcu in ne hodi na plan. In Foltest ima novo palačo, precej lepo.«

»Šest let,« je Geralt dvignil glavo, »šest let ni nihče uredil zadeve?«

»Seveda ne,« se je Velerad zasrepeal v veščeca. »Te stvari namreč ni mogoče rešiti in z njo se bo treba sprijazniti. S tem mislim na Foltesta, našega dragega in ljubljenega vladarja, ki še vedno pribija te razglase na razpotjih. Le da je vse manj

voljnih. Pred kratkim se je resda pojavil nekdo, vendar je hotel tri tisoč vnaprej. Zato smo ga strpali v vrečo in vrgli v jezero.«

»Prevarantov ne manjka.«

»Ne, ne manjka jih. Kar nekaj jih je,« je prikimal kastelan, ne da bi odvrnil pogled od veščeca. »Zato ne zahtevaj zlata vnaprej, ko boš šel v palačo. Če boš sploh šel tja.«

»Šel bom.«

»Prav, tvoja stvar. Vendar si zapomni moj nasvet. Če sva že pri nagradi – v zadnjem času se vse več šušlja o njenem drugem delu, kot sem ti že omenil. O kraljični za ženo. Ne vem, kdo si je to izmislil, ampak če je štriga videti taka, kot govori, je to precej slaba šala. Toda ko se je razvedelo, da si lahko odpreš vrata v kraljevsko družino, so se takoj našli norci, ki so prigalopirali v dvorec. Natančneje, dva čevljarska vajenca. Zakaj so čevljarji tako neumni, Geralt?«

»Ne vem. Pa veščeci, kastelan? So poskušali?«

»Nekaj jih je seveda bilo. Ampak ko so slišali, da je treba štrigo odčarati, ne pa ubiti, so večinoma skomignili z rameni in odšli. Zato je moje spoštovanje do veščecov močno naraslo, Geralt. Potem pa se je pojavil eden, bil je mlajši od tebe, ne spomnim se njegovega imena, najbrž ga sploh ni povedal. Ta je poskusil.«

»In?«

»Zobata kraljična mu je raztresla drobovje vsenaokrog. Za pol strela iz loka daleč.«

Geralt je pokimal.

»So to vsi?«

»Še nekdo je bil.«

Velerad je za hip pomolčal. Veščec ga ni priganjal.

»Da,« je naposled rekel kastelan. »Bil je še nekdo. Ko mu je Foltest sprva zagrozil z vislicami, če bo štrigo ubil ali pohabil,

se je le nasmehnil in začel pospravljati prtljago. Ampak potem ...«

Velerad je spet stišal glas skoraj do šepeta in se nagnil čez mizo.

»Potem se je lotil naloge. Vidiš, Geralt, tu v Wyzimi je nekaj razumnih mož, celo na visokih položajih, ki se jim vsa stvar gnusi. Govori se, da so ti možje na skrivaj prepričali veščeca, naj ne poskuša odčarati uroka ali izvajati kakšnih drugih čarovnij, naj štrigo preprosto ubije, kralju pa reče, da urok ni deloval, da je ljuba hčerka padla po stopnicah in da je šlo za nesrečo pri delu. Kralj se bo seveda razjezil, na koncu pa mu ne bo izplačal niti orena nagrade. Lopovski veščec je odgovoril, da naj se na štrigo spravijo kar sami, saj zastonj že ne bo delal. Kaj so hoteli? Pogajali so se in sklenili dogovor ... Toda nazadnje iz tega ni bilo nič.«

Geralt je dvignil obrvi.

»Nič, povem ti, prav nič,« je rekel Velerad. »Veščec ni hotel nad štrigo takoj, prvo noč. Plazil se je, se skrival, krožil naokoli. Končno je, kakor pravijo, zagledal štrigo, najbrž v akciji, kajti zver ne pride iz kripe samo zato, da bi si pretegnila noge. Videl jo je in še isto noč pobegnil. Brez slovesa.«

Geralt je rahlo ukrivil ustnice, kar je najbrž pomenilo nasmeh.

»Tisti razumni možje,« je začel, »gotovo še vedno imajo ta denar. Veščeci ga ne jemljejo vnaprej.«

»Seveda,« je dejal Velerad, »verjetno ga imajo.«

»Se morda ve, koliko ga je?«

Velerad se je zarežal.

»Nekateri pravijo: osemsto ...«

Geralt je zmajal z glavo.

»Drugi,« je zamrmral kastelan, »pravijo, da tisoč.«

»Ne veliko, če upoštevamo, da ljudje radi pretiravajo. Kralj konec koncev ponuja tri tisoč.«

»Ne pozabi na nevesto,« se je nasmehnil Velerad. »Kaj govoriva? Jasno je, da tri tisoč ne boš dobil.«

»Kako jasno?«

Velerad je močno udaril z roko po mizi.

»Geralt, ne pokvari mi dobrega mnenja o veščecih! To traja že dobrih šest let! Štriga vsako leto pokonča kakšnih petdeset ljudi, zdaj nekaj manj, saj se vsi držijo proč od palače. Ne, bratec moj, jaz verjamem v uroke, marsikaj sem že videl in seveda do neke mere verjamem v sposobnosti magov in veščecov. Ampak to odčaranje uroka je traparija, izmislil si jo je grbav in slinast starček, ki ga je puščavniška hrana poneumila, to je nesmisel, v katerega nihče ne verjame. Razen Foltesta. Ne, Geralt! Adda je rodila štrigo, ker je spala z lastnim bratom, takšna je resnica in nobena čarovnija tu ne pomaga. Štriga žre ljudi kot vse druge štrige, zato jo je treba kratko malo ubiti. Poslušaj, pred dvema letoma so se iz nekega zakotja blizu Mahakama zbrali kmetje, ki jim je zmaj pobijal ovce, zbrali so se in ga potolkli s koli, ne da bi se jim zdelo vredno s tem hvaliti. Tukaj v Wyzimi pa čakamo na čudež in ob vsaki polni luni zapahnejo vrata ali privežemo prestopnike na kol pred dvorcem – v upanju, da se bo zver nažrla in se vrnila v krsto.«

»Dobra ideja,« se je nasmehnil veščec. »Se je število prestopnikov zmanjšalo?«

»Niti malo.«

»V palačo, tisto novo, kod se gre?«

»Sam te bom pospremil tja. In kaj meniš o predlogu razumnih mož?«

»Kastelan,« je rekel Geralt. »Zakaj se tako mudi? Nesreča pri delu se lahko zgodi v vsakem primeru, ne glede na moje

namere. Razumni možje bi morali tedaj razmisliti, kako me bodo rešili pred kraljevo jezo, in pripraviti tistih tisoč petsto orenov, o katerih je bil govor.«

»Rekel sem tisoč.«

»Ne, gospod Velerad,« je bil odločen večec. »Tisti, ki ste mu ponudili tisoč, je pobegnil že ob pogledu na štrigo, ne da bi se sploh pogajal. Tveganje je vredno več kot tisoč orenov. Če je vredno več kot tisoč in pol, se bo izkazalo pozneje. Seveda mene takrat morda ne bo več na tem svetu.«

Velerad se je popraskal po glavi.

»Geralt? Tisoč dvesto?«

»Ne, kastelan. To ni lahko delo. Kralj ponuja tri tisoč, jaz pa vam lahko povem, da je včasih lažje odčarati kot ubiti. Če bi bilo to tako preprosto, bi štrigo zagotovo ubil eden od mojih predhodnikov. Ali mislite, da so se ji pustili požreti samo zato, ker so se bali kralja?«

»Dobro, bratec,« je otožno pokimal Velerad. »Dogovorjeno. Le pred kraljem, prosim, ne omenjaj možnosti nesreče pri delu. To ti polagam na srce.«

III

Foltest je bil vitek, imel je lep – prelep – obraz. Po veččечеvi oceni še ni dopolnil štirideset let. Sedel je na naslanjaču iz črnega lesa, noge je iztegnil proti ognjišču, ob katerem sta se grela psa. Zraven, na skrinji, je sedel starejši bradat moški močne postave. Za kraljem je stal drugi možak, razkošno obleden, s ponosnim izrazom na obrazu. Velikaš.

»Veščec iz Rivije,« je dejal kralj po trenutku tišine, ki je sledila Veleradovemu uvodu.

»Da, gospod,« je Geralt sklonil glavo.

»Zakaj ti je glava tako posivela? Od urokov? Vidim, da nisi star. V redu, v redu. Šalim se, nič ne govori. Predvidevam, da imaš nekaj izkušenj?«

»Da, gospod.«

»Povej mi kaj o tem.«

Geralt se je sklonil še niže.

»Saj veste, gospod, da nam kodeks prepoveduje govoriti o tem, kar počnemo.«

»Prikladen kodeks, dragi veščec, zelo prikladen. Ampak takole med nama, si že imel opravka z borovniki?«

»Da.«

»Z vampirji, z lesniki?«

»Tudi.«

Foltest je omahoval.

»S štrigami?«

Geralt je dvignil glavo in pogledal kralja v oči.

»Prav tako.«

Foltest je umaknil pogled.

»Velerad!«

»Poslušam, milostljivi gospod.«

»Si ga seznanil s podrobnostmi?«

»Da, milostljivi gospod. Pravi, da je kraljično mogoče odčarati.«

»To vem že dolgo. Kako pa, dragi veščec? Aha, saj res, pozabil sem. Kodeks. Dobro. Samo ena majhna pripomba. Tu pri meni je bilo že nekaj veščecov. Si mu povedal, Velerad? Dobro. Zato vem, da ste prav posebej izurjeni v ubijanju in ne v odčarovanju. To ne pride v poštev. Če moji hčeri skriviš samo las na glavi, boš ti svojo položil na tnalno. Toliko o tem. Vidva, Ostrit in Segelin, pa ostanita in mu povejta, kar ga

zanima. Veščeci vedno toliko sprašujejo. Nahranita ga in naj prenoči v palači. Naj se ne vlačí po krčmah.«

Kralj je vstal, zažvižgal psoma in se odpravil proti vratom, pri tem pa brcal slamo, ki je prekrivala tla v sobani. Pri vratih se je obrnil.

»Če ti bo uspelo, veščec, je nagrada tvoja. Morda ti dam še kaj za povrhu, če se boš dobro izkazal. Kar se govoríc o poroki s kraljično tiče, pa v njih seveda ni niti zrna resnice. Saj vendar ne misliš, da bi svojo hčer poročil z vsakim, ki pride mimo, kajne?«

»Ne, gospod. Ne mislim.«

»Dobro. To dokazuje, da si razumen.«

Foltest je odšel in zaprl vrata za seboj. Velerad in velikaš, ki sta doslej stala, sta se takoj posedla za mizo. Kastelan je izpil napol popito kraljevo čašo, pogledal je v vrč in zaklel. Ostrit, ki je zasedel Foltestovo mesto, je gledal veščeca izpod čela in gladil umetelno izrezljano naslonjalo. Segelin, bradati mož, je pokimal Geraltu.

»Sedite, gospod veščec, sedite. Kmalu bodo postregli z večerjo. O čem bi se radi pogovarjali? Kastelan Velerad vam je najbrž povedal že vse. Poznam ga in vem, da raje pove preveč kot premalo.«

»Samo nekaj vprašanj imam.«

»Z besedo na dan.«

»Kastelan je rekel, da je kralj po pojavu štrige poklical veliko Vedežev.«

»Tako je. Ampak ne govorite ji štriga, recite raje kraljična. Da se navadite in se boste izognili takšni napaki pred kraljem – in vsem drugim neprijetnim posledicam.«

»Je bilo med Vedeži kakšno znano ime? Razvpito?«

»Nekaj takih je bilo, na začetku, pa tudi pozneje. Njihovih imen se ne spomnim. Pa vi, gospod Ostrit?«

»Tudi jaz ne,« je dejal velikaš. »Vem pa, da so bili nekateri med njimi znani in spoštovani. O tem se je veliko govorilo.«

»So se strinjali glede tega, da je mogoče urok odpraviti?«

»Še zdaleč ne,« se je nasmehnil Segelin. »V ničemer se niso strinjali. Ampak od nekod se je pojavila ta ideja. Bilo naj bi sila preprosto, menda naj bi šlo celo brez čarovniških veščin. Kot sem razumel, je bilo treba samo preživeti noč v podzemlju, ob sarkofagu, od sončnega zahoda do tretjega petelinjega petja.«

»Sila preprosto,« se je zasmejal Velerad.

»Opišite mi, prosim ... kraljično.«

Velerad je poskočil s stola.

»Kraljična je videti kot štriga!« je zavpil. »Kot najbolj štrigasta štriga, za katero sem slišal! Njena visokost – kraljeva hči, plemenita pankrtinja – je visoka štiri komolce, videti je kot sod piva, usta ji segajo od enega ušesa do drugega, ima polno zob, ki so podobni bodalom, rdeče oči, rdeče lase. Njene tace so kot pri divji mački in ji segajo do tal. Presenečen sem, da še nismo začeli pošiljati njenih miniaturov na prijateljske dvore. Kraljična, da bi jo kuga vzela, ima že štirinajst let, čas je, da se jo omoži s kakšnim kraljevičem!«

»Pomiri se, kastelan,« se je namrščil Ostrit in se ozrl proti vratom. Segelin se je rahlo nasmehnil.

»Opis, čeprav precej slikovit, je dokaj natančen, in to je večec želel, mar ne? Velerad je pozabil dodati, da se kraljična giblje z neverjetno hitrostjo in je veliko močnejša, kot bi bilo mogoče sklepati po njeni višini in postavi. In drži, da šteje štirinajst let, kolikor je to pač pomembno.«

»Pomembno je,« je rekel večec. »Ali se napadi na ljudi dogajajo samo ob polni luni?«

»Da,« je odgovoril Segelin. »Kadar napade zunaj stare pa-

lače. V palači ubija ne glede na lunino meno. Ven pa pride le ob polni luni, a še to ne vsakič.«

»Se je kdaj kak napad zgodil podnevi?«

»Ne. Podnevi ne.«

»Ali žrtve vedno požre?«

Velerad je odločno pljunil na slamo.

»Daj no, Geralt, kmalu bo večerja. Fuj! Požre jih, pogriže, pusti jih, različno, odvisno od razpoloženja, domnevam. Enemu je odgriznila samo glavo, nekaterim je razparala čreva, nekaj pa jih je do konca oglodala. Takšna je kot njena mati!«

»Pazi, Velerad,« je siknil Ostrit. »O štrigi govori, kar hočeš, ampak ne žali Adde pred mano, saj si je tudi pred kraljem ne upaš.«

»Je kdo, ki ga je napadla, preživel?« je vprašal veščec, ki se očitno ni zmenil za velikašev viharni izbruh. Segelin in Ostrit sta se spogledala.

»Da,« je rekel bradač. »Čisto na začetku, pred šestimi leti, se je vrgla na dva vojaka, ki sta stražila v kripti. Enemu je uspelo pobegniti.«

»In še enkrat pozneje,« je pripomnil Velerad, »tisti mlinar, ki ga je napadla v bližini mesta. Se spomnita?«

IV

Naslednji dan so pozno zvečer privedli mlinarja v sobo nad stražarnico, kjer je bil nastanjen veščec. Pripeljal ga je vojak v plašču z oglavnico.

Pogovor ni obrodil večjih sadov. Mlinar je bil prestrašen, zapletal se je in jecljal. Več so veščecu povedale njegove brazgotine: štriga je imela osupljivo široke čeljusti in resnično

ostre zobe, med njimi zelo dolge zgornje podočnike – štiri, po dva na vsaki strani. Pa tudi kremplje – verjetno ostrejšje od krempljev divje mačke, čeprav manj ukrivljene. Samo zato se je mlinarju tudi posrečilo iztrgati.

Po končanem pregledu je Geralt pokimal mlinarju in vojaku ter ju odslovil. Vojak je potisnil kmeta skozi vrata in si snel kapuco. To ni bil nihče drug kot Foltest.

»Sedi, ne vstajaj,« je rekel kralj. »Neuradni obisk. Si zadovoljen s pogovorom? Slišal sem, da si bil dopoldne v dvorcu.«

»Da, gospod.«

»Kdaj se boš lotil dela?«

»Do polne lune so še štirje dnevi. Po polni luni.«

»Bi si jo raje prej še malo ogledal?«

»Ni potrebe. Toda sita ... kraljična ... bo manj okretna.«

»Štriga, mojster, štriga. Ne pretiravaj z oliko. Kraljična bo šele postala. O tem sem se prišel pogovoriti s tabo. Neformalno, kratko in jasno mi odgovori: bo uspelo ali ne bo? Ne skrivaj se za nobenim kodeksom.«

Geralt si je otrl čelo.

»Potrdim lahko, da je urok mogoče odpraviti, spoštovani kralj. In če se ne motim, je za to res treba prenočiti v dvorcu. Če se štrigo zaloti pred sarkofagom ob tretjem petelinjem petju, bo urok odstranjen. Tako se običajno ravna s štrigami.«

»Tako preprosto je to?«

»Ni tako preprosto. Noč je treba seveda preživeti, to je eno. In pravilo pozna tudi izjeme. Na primer, ni ena noč, ampak tri. Po drugi strani pa obstajajo tudi primeri, ki so ... brezupni.«

»Da,« se je zdrznil Foltest. »Od nekaterih ljudi to kar naprej poslušam. Da je treba pošast ubiti, ker gre za neozdravljiv primer. Mojster, prepričan sem, da so se s tabo že pogovarjali. Kajne? Da bi pokončal ljudožerko takoj na začetku, brez

vsakega odčarovanja uroka, kralju pa rekel, da drugače ni šlo. Kralj ne bo plačal, plačali bomo mi. Zelo prikladno. In poceni. Kajti kralj bo ukazal, da se veščeca obglavi ali obesi, zlato pa bo ostalo v njihovem žepu.«

»Kralj bo brezpogojno ukazal, da se veščeca obglavi?« je vzkliknil Geralt.

Foltest je dolgo gledal Rivijca v oči.

»Kralj ne ve,« je naposled izustil. »Toda veščec mora računati tudi na to možnost.«

Geralt je nekaj časa molčal.

»Potrudil se bom po svojih najboljših močeh,« je rekel nato. »Če pa bo šlo kaj narobe, bom branil svoje življenje. Tudi vi, gospod, morate računati na takšen razplet.«

Foltest je vstal.

»Ne razumeš me. Ne gre za to. Jasno je, da jo boš ubil, če bo šlo kaj narobe, pa naj mi je to všeč ali ne. Ker te bo v nasprotnem primeru zagotovo in nepreklicno ubila ona. Tega ne razglašam naokrog, vendar ne bi kaznoval nikogar, ki bi jo ubil v samoobrambi. Ne bom pa dovolil, da se jo ubije, ne da bi se jo prej poskušalo rešiti. Bili so že poskusi požiga stare palače, streljali so nanjo z loki, kopali so luknje, nastavljali pasti in zanke, dokler jih nisem nekaj dal obesiti. Ampak ne gre za to. Mojster, poslušaj!«

»Poslušam.«

»Če prav razumem, po tretjem petelinjem petju ne bo več štriga. Kaj pa bo?«

»Če bo šlo vse po sreči, štirinajstletno dekle.«

»Rdečeoko? S krokodiljimi zobmi?«

»Običajna štirinajstletnica. A samo ...«

»Kaj?«

»Telesno.«

»Lepa reč. Pa sicer? Vsak dan za zajtrk vedro krvi? Dekliško bedrce?«

»Ne. Težko je reči ... Mislim, da bo na ravni, kaj vem, tri-ali štiriletnega otroka. Dolgo časa bo potrebovala veliko nege.«

»To je jasno. Mojster?«

»Prosim.«

»Se ji lahko vse to ponovi? Pozneje?«

Veščec je molčal.

»Aha,« je rekel kralj. »Lahko. In kaj potem?«

»Če umre po dolgi, večdnevni nezavesti, je treba truplo sežgati. In to hitro.«

Foltestu se je zmračilo čelo.

»Ampak mislim, da se to ne bo zgodilo,« je dodal Geralt. »Za vsak primer vam bom dal nekaj nasvetov, gospod, kako zmanjšati nevarnost.«

»Že zdaj? Mar ni prezgodaj, mojster? In če ...«

»Že zdaj,« ga je prekinil Rivijec. »Marsikaj se dogaja, spoštovani kralj. Lahko se zgodi, da boste zjutraj v kripti našli odčarano kraljično in moje truplo.«

»Kaj res? Kljub mojemu dovoljenju, da se braniš? Ki pa te, kakor se mi dozdeva, sploh ne zanima.«

»To je resna zadeva, kralj. Tveganje je veliko, zato poslušajte: kraljična mora stalno okoli vratu nositi safir, po možnosti inkluz, na srebrni verižici. Ves čas, dan in noč.«

»Kaj je to inkluz?«

»Safir z zračnim mehurčkom v kamnu. Poleg tega je treba v sobi, kjer bo spala, v kaminu občasno zažigati vejice brina, košeničice in leske.«

Foltest se je zamislil.

»Hvala za nasvete, mojster. Morda mi pridejo prav ... Zdaj pa me pozorno poslušaj. Če boš ugotovil, da je zadeva

brezupna, jo ubij. Če jo boš odčaral, dekle pa ne bo, kako bi rekel, normalno, če boš samo rahlo dvomil o tem, ali ti je v celoti uspelo, jo prav tako ubij. Ne boj se, jaz ti zaradi tega ne bom stregel po življenju. Oštel te bom pred ljudmi, te izgnal iz palače in mesta, nič drugega. Nagrade ti seveda ne bom dal. Morda lahko kaj iztržiš, no, saj veš od koga.«

Za trenutek sta pomolčala.

»Geralt,« je Foltest prvič nagovoril veščeca po imenu.

»Prosim.«

»Je kaj resnice v tem, da se je otrok rodil takšen zato, ker je bila Adda moja sestra?«

»Ne veliko. Urok je treba izreči, noben urok se ne izreče sam. Toda mislim, da je bil vaš odnos s sestro razlog za izrekanje uroka in s tem tudi tega, kar je sledilo.«

»Se mi je zdelo. Tako so rekli nekateri Vedeži, čeprav ne vsi. Geralt? Od kod se vzamejo take reči? Uroki, magija?«

»Ne vem, kralj. Vzroke teh pojavov raziskujejo Vedeži. Za nas veščece pa je dovolj, da vemo, da lahko osredotočena volja povzroči takšne pojave. In da vemo, kako jih premagati.«

»Z ubijanjem?«

»Največkrat. Za to nam sicer najpogosteje plačajo. Malokdo danes prosi za odčaranje urokov, kralj. Ljudje se navadno hočejo le zaščititi pred nevarnostjo. In če ima pošast na vesti človeška življenja, je tu še motiv maščevanja.«

Kralj je vstal, naredil nekaj korakov po sobi in se ustavil pred veščecvim mečem, ki je visel na steni.

»S temle?« je vprašal, ne da bi pogledal Geralta.

»Ne. Ta je za ljudi.«

»Tako sem slišal. Veš kaj, Geralt? S tabo bom šel v kripto.«

»To ne pride v poštev.«

Foltest se je zasukal, oči so se mu zasvetile.

»Mar veš, čarovnik, da je sploh še nisem videl? Ne ob rojstvu ne ... po tistem. Strah me je bilo. Morda je sploh ne bom nikoli več videl, ni res? Pravico imam, da vsaj vidim, kako jo boš ubil.«

»Ponavljam, to ne pride v poštev. To pomeni gotovo smrt. Tudi zame. Če mi bo popustila pozornost, bom ... Ne, kralj.«

Foltest se je obrnil in stopil proti vratom. Za trenutek se je Geraltu zdelo, da bo odšel brez besed, brez pozdrava, toda kralj se je ustavil in ga pogledal.

»Vzbujajš zaupanje,« je dejal. »Kljub temu da vem, kakšne vrste ptič si. Povedali so mi, kaj se je zgodilo v krčmi. Prepričan sem, da si tiste razbojnike ubil le zaradi slave, da bi pretresel ljudi, mene. Jasno mi je, da bi jih lahko premagal, ne da bi bili ob glavo. Bojim se, da nikoli ne bom izvedel, ali si prišel zato, da bi mojo hčer rešil ali jo ugonobil. Vendar to sprejemam. Moram sprejeti. Veš, zakaj?«

Geralt ni odgovoril.

»Ker mislim,« je rekel kralj, »da dekle trpi. Mar ne?«

Veščec je uprl svoje pronicljive oči v kralja. Ni prikimal, ni naredil niti najmanjše kretnje, toda Foltest je vedel. Poznal je odgovor.

V

Geralt je še zadnjič pogledal skozi okno dvorca. Naglo se je spuščal mrak. Na drugi strani jezera so utripale nejasne luči Wyzime. Okoli dvorca je bila divjina, pas nikogaršnje zemlje, s katero se je mesto v šestih letih ogradilo od nevarnega kraja, tako da je ostalo le nekaj ruševin, gnilih tramov in ostanke razpadajoče palisade, ki se je očitno ni splačalo razstaviti in

prestaviti. Nekoliko dlje, torej na popolnoma nasprotnem koncu mesta, kamor je svojo rezidenco preselil sam kralj, je na temno modrem nebu izstopal izbočen stolpič njegove nove palače.

Veščec se je vrnil v eno od praznih, izropanih soban, kjer se je za mizo nemoteno, mirno in skrbno pripravljaj. Vedel je, da ima dovolj časa. Štriga ne bo zapustila kripte pred polnočjo.

Pred njim je na mizi stala majhna okovana skrinjica. Odprl jo je. V njej so bile v predalčkih, obloženih s suho travo, tesno zapakirane stekleničke iz temnega stekla. Veščec je ven potegnil tri.

S tal je pobral podolgovat zavoj, debelo ovit v ovčjo kožo in zavezan z jermenom. Odvil ga je in iz bleščeče črne nožnice, prekrite z vrstami runskih znakov in simbolov, izvlekel meč z okrasnim ročajem. Razkril je konico, da se je zableščala v zrcalnem sijaju. Rezilo je bilo iz čistega srebra.

Geralt je zašepetal urok, drugo za drugo spil vsebino dveh stekleničk in po vsakem požirku položil levo roko na glavič meča. Nato se je tesno zavil v svoj črni plašč in se usedel. Na tla. V sobani ni bilo stola. Tako kot nikjer v dvorcu.

Sedel je negibno, z zaprtimi očmi. Njegovo dihanje, sprva enakomerno, je nenadoma postalo hitro, hropeče in nemirno. Potem pa se je povsem ustavilo. Mešanica, s katero je veščec popolnoma nadzoroval celo telo, je vsebovala predvsem čmeriko, kristavec, glog in mleček. Druge sestavine niso imele imena v nobeni ljudski govorici. Za človeka, ki tega napoja ni bil vajen od otroštva, tako kot Geralt, bi bil smrtonosen strup.

Veščec je sunkovito obrnil glavo. Njegov sluh, zdaj izredno izostren, je iz tišine zlahka razbral šum korakov na dvorišču, poraslem s koprivami. Ni mogla biti štriga. Bilo je presvetlo. Geralt si je vrgel meč na hrbet, skrnil svojo bisago v kurišče porušenega kamina in tiho kot netopir stekel po stopnicah.

Na dvorišču je bilo še vedno dovolj svetlo, da je bližajoči se človek videl veščecov obraz. Možak – bil je Ostrit – se je naglo umaknil, usta so se mu samodejno spačila v grimaso groze in gnusa. Veščec se je zlobno zarežal – vedel je, kakšen je videti. Po zaužitju mešanice volčje česnje, preobjede in smetlike obraz dobi barvo krede, zenice pa prekrijejo celotno šarenico. Toda mešanica izostri vid tudi v najgostejši temi, kar je Geralt tudi hotel.

Ostrit se je hitro obvladal.

»Videti si, kot da si že mrtev, čarovnik,« je rekel. »Verjetno od strahu. Ne boj se. Prinašam ti pomilostitev.«

Veščec ni odgovoril.

»Ali nisi slišal, kaj sem rekel, ti rivijski padar? Rešen si. In bogat.« Ostrit je v roki potežkal veliko mošnjo in jo vrgel Geraltu pred noge. »Tisoč orenov. Vzemi, zajahaj konja in se poberi od tod!«

Rivijec je še vedno molčal.

»Ne zijaj vame!« je Ostrit povzdignil glas. »In ne zapravljaj mojega časa. Nimam namena stati tukaj do polnoči. Mar ne razumeš? Ne želim, da bi kogar koli odčaral. Ne, ne misli, da si uganil. Ne strinjam se z Veleradom in Segelinom. Ne želim, da jo ubiješ. Hočem, da se umakneš. Vse mora biti po starem.«

Veščec se ni premaknil. Ni hotel, da bi velikaš ugotovil, kako urni so v tem trenutku njegovi gibi in kako bliskovito se odziva. Hitro se je temnilo, kar mu je ustrezalo, saj je bil celo somrak presvetel za njegove razširjene zenice.

»In zakaj bi, gospod, moralo biti vse po starem?« je vprašal, pri tem pa poskušal besede izgovarjati počasi.

»Tebe se to niti najmanj ne tiče,« je Ostrit ponosno dvignil glavo.

»In če že vem?«

Kazalo

Glas razuma 1	5
Veščec	7
Glas razuma 2	41
Zrno resnice	48
Glas razuma 3	83
Manjše zlo	89
Glas razuma 4	135
Vprašanje cene	140
Glas razuma 5	186
Konec sveta	194
Glas razuma 6	243
Zadnja želja	251
Glas razuma 7	315

»Pripovedovali so mi o veščecih. Veščeci ugrabljajo majhne otroke in jih hranijo s čarobnimi zelišči. Tisti, ki preživijo, sami postanejo veščeci, čarovniki z nečloveškimi sposobnostmi. Izurijo jih za ubijanje, iz njih izkoreninijo vsakršna človeška čustva in nagone. Iz njih naredijo pošasti, ki ubijajo druge pošasti. Slišal sem, da je skrajni čas, da nekdo začne loviti veščece. Kajti pošasti je vse manj, veščecov pa vse več ... Kaj od tega, kar pravijo o vas, je resnica?«

»Skoraj nič.«

»In kaj je laž?«

»To, da je pošasti vedno manj.«

Geralt iz Rivije je veščec. Že v otroštvu izurjen za lovljenje in ubijanje pošasti je obsojen na samotno življenje tistih, ki se jih ljudje bodisi bojijo bodisi jih sovražijo. Njegova naloga je, da s sveta preganja zlo in varuje dobro. A včasih je težko vedeti, kdo je dober in kdo je v resnici pošast, tako kot je tudi v pravljicah, ki so nam jih brali, samo zrno resnice.

Poljski pisatelj **ANDRZEJ SAPKOWSKI** je s sago o veščecu prodril med velikane svetovnega fantazijskega žanra in zanj med drugim prejel svetovno nagrado za fantazijo za življenjsko delo. Po njej so najprej naredili izredno priljubljeno videoigro, pozneje pa še posneli uspešno televizijsko serijo **The Witcher**. Veščec se v oceanu angloameriške fantastike osvežujoče naslanja na evropsko mitologijo in črpa iz slovanskega ljudskega izročila.

Mladinska knjiga

